

Hervé Ryssen: A judaizmus pszichopatológiája

2013 április 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A judaizmus nem pusztán "vallás", mert sok zsidó ateista vagy agnosztikus, és emiatt egyáltalán nem tartják magukat kevésbé zsidóknak. A zsidóság nem is faj, noha a gyakorlott szem legtöbbször észre tudja venni a zsidós megjelenést, azaz azokat a jellemz?ket, melyek sok századnyi beltenyészetb?l jöttek létre.

A zsidók magukat "Isten kiválasztottjainak" tartják, és határozottan rosszallják a közösségen kívüli házasságot. De vannak vegyes házasságok, és ezek segítettek a zsidóság vérének felfrissítésében a gettókban töltött évszázadok alatt, ahol a zsidók a lakosság többi részét?l elzárkózva éltek.

A vegyes házasságok alapvet? feltétele, hogy az anya zsidó, mivel ortodox rabbik csak zsidó anya gyerekét tartják zsidónak. Ennek ellenére egyetlen zsidó nagyapa elég ahhoz, hogy valaki teljesen zsidóként azonosítsa önmagát (ld. Nicolas Sarkozy, a francia médiában következetesen "magyar" származásúként emlegetett ex-köztársasági elnök - AD-kommentár). A zsidóság ennél fogva "szellemi faj", melyet a századok folyamán a héber vallás és a judaizmus egyesít? projektje tartott össze.

A judaizmus politikai projekt

A judaizmus alapvet?en politikai projekt. Fontos a zsidóknak hogy a "világbéke" irányában tevékenykedjenek, általános és maradó béke irányában. Nem véletlen, tehát, hogy a szó "béke" (héberül salom) gyakori zsidó beszélgetésekben világszerte. A tökéletes világban, melyet építenek, a nemzetek minden konfliktusa el fog t?nni. Ezért akarják a zsidók fáradhatatlanul sok év óta megszüntetni a határokat, és fáradoznak a nemzeti azonosság megsz?nésén, és egy globális "Békebirodalom" létrehozásán. A nemzetek létét háborúk és feszültségek gerjeszt?jének tartják, így ezeket gyöngíteni kell, és világkormányt kell létrehozni, "Egy világ kormányt", "Új világrendet", egyetlen világuralmi szervet, mely boldogságot és gazdagságot fog hozni, zsidó stílusút, a Földre.

Ez a gondolat többé-kevésbé megtalálható minden marxista értelmiség írásaiban, magában Marx Károlyéiban, a francia nyelv? zsidó filozófus Jacques Derrida m?veiben, liberális gondolkodók, mint Karl Popper, Milton Friedman és a francia nyelv? Alain Minc írásaiban. A cél a világ egyesítése minden szükséges eszközzel, kulturális konfliktusok létrehozása a nemzeti államok gyengítésére. Ezért az egy világért fáradoznak zsidó értelmiségiek világszerte. Mindegy, hogy jobb- vagy baloldaliak, liberálisok vagy marxisták, hív?k vagy ateisták, mindannyian lelkes szószólói a pluralisztikus társadalomnak és az általános keveredésnek, azaz a fajok keveredésének.

Így a zsidók minden erejükkel - alapvet?en a világ összes zsidója - támogatják a színesek bevándorlását azokba az országokba, melyekben tartózkodnak, nemcsak azért, mert a multikulturális társadalom az egyik politikai céljuk, hanem azért is, mert minden nemzet nemzeti azonosságának lerombolása és fehérellenes bevándorlók jelenléte meggátol minden zsidóellenes forradalmat a zsidó gazdasági, politikai és médiauralom ellen. Valamennyi zsidó értelmiségi, kivétel nélkül a "pluralista társadalom" felépítésén ügyködik, és állandóan "éber ellenségei minden rasszizmusnak".

Franciaországban befolyásos írók és újságírók mint Bernard-Henri Levy, Jacques Attali, Jean Daniel, Guy Sorman és Guy Konopniki megegyeznek a pluralizmus és az antirasszizmus kérdéskörében, ha politikailag nem is képviselnek teljesen azonos irányvonalat. Ez a megszállottság, mely nagyon jellemz? a zsidókra, megtestesül a mozifilmekben, ahol sok filmes és rendez? befolyásos zsidó. Amikor egy film védi és támogatja a fajkeveredést a "toleranciát" és a pluralizmust, biztos lehetünk benne, hogy el?állítója zsidó.

Most már jobban értjük, hogy az 1970-es évek volt baloldalijai és kommunistái nem is ugrottak olyan nagyot, hogy a ma "neokonzervatívjaivá" legyenek, csupán más stratégiát választottak a régi cél elérésére: fajzsidók uraljanak egy kevert fajú társadalmat.

Miután a palesztin intifáda megkezd?dött 2000 októberében, a franciaországi zsidók és a nyugati világ többi része észrevették, hogy manapság érdekeiket és projektjüket els?sorban az iszlám és fiatal afrikai bevándorlók veszélyeztetik, mind arabok, mind feketék. Céljuk, hogy er?sítsék a modern fajkever? és fajtakargató társadalmat, melynek létrehozásáért annyit fáradoztak Franciaországban. A keverék azzal fenyeget, hogy független alcsoportokra bomlik, és ezt a zsidók nem akarják. Nem akarnak külön egységeket és egyáltalán különállást, kivéve a különálló zsidó identitást és zsidó elkülönülést. Volt marxisták Franciaországban, mint Alexandre Adler, André Glucksmann és Pascal Bruckner ma Alain Finkielkrauttal együtt a jobbszéls?, Washington- és cionista-párti Nicolas Sarkozy pártját támogatják. Mégsem lettek francia hazafiak. Csak a zsidóság kizárólagos javát kívánva reagálnak, és minden cselekedetük el?tt, hasonlóan az amerikai zsidókhoz, megkérdezik: jó ez a zsidóknak?"

“Tolerancia" mint fegyver

A zsidó szekta tagjai a Föld legtérít?bb emberei, de nem mint a keresztények és mohamedánok, akik minden embert saját hitükre akarnak téríteni, a zsidók nem akarják a világ népeit zsidókká tenni, csupán arra ösztönzik ?ket, hogy adják föl nemzeti és vallási azonosságukat, és csak a "toleranciának" éljenek. A folyamatos kampánynak, mely a fehéreket rabszolgatartónak, gyarmatosítónak, a harmadik világ kifosztójának, és Auschwitz üzemeltet?jének állítja be, nincs más célja, mint az ellenfelet sarokba szorítani, térdre kényszeríteni, nem er?szak, hanem sugallt b?nösség segítségével. Ha a zsidók az egyetlenek a Földön, akik megtartják hitüket és hagyományaikat, akkor végül mindenki "Isten kiválasztottainak" fogja ?ket tekinteni.

"Missziójuk", és a zsidók gyakran használják a misszió szót, hogy lefegyverezzék a többi embert, hogy megsemmisítsenek mindent, ami nem zsidó vagy nincs zsidó irányítás alatt, hogy az embereket átdarálják, azonosság nélküli munkaer?vé degradálják, és így, az általános "béke" érdekében az embereknek nincs "megosztó" identitásuk.

Ahogy Izsák prófétájuk mondta: "A farkas a báránnyal fog élni, a tigris a gyerekekkel, az oroszlán és a kos együtt él, és egy fiatal gyerek fogja vezetni ?ket." (Izsák 11: 6-9). A messiás, aki Izraelb?l jön, akit háromezer éve várnak, újra megalapozza Dávid király birodalmát és a zsidók birodalmává teszi a Földet. Bizonyos zsidó szövegek kifejezetten erre hivatkoznak.

Így a zsidókat folyamatosan arra bátorítják fel, hogy bárhol is élnek, támogassák a világ egyesítését, és így mozdítsák el? a nagyszer? messiás jövetelét. A propaganda a zsidók er?ssége, nem véletlen, hogy a zsidók olyan befolyásosak a médiáknál. Kezükben a "tolerancia" és "emberi jogok" hihetetlenül hatásos fegyverekké lettek a fehér b?n és vádak terjesztésénél, a többségi kultúra ellen. Ténylegesen nem is a zsidó hangzású nevek vagy a zsidós küls? segít a zsidók felismerésében, hanem, az hogy mit mondanak vagy írnak le, bárhol is vannak a Földön.

Szelektív emlékezethiány és mesemondás

Mint ez köztudott, sok zsidó játszott vezet? szerepet az 1917-1991 közötti szovjet tragédiában és a legalább harmincmillió gyilkosságban, amely ez id?ben történt. Emlékezzünk vissza, hogy Karl Marx zsidó, Lenin anyai nagyapja zsidó, Leon Trockij születési neve Bronstein, Kamenyev (Rosenfeld) és Zinovjev (Apfelbaum) vezették a bolsevik uralta nagyvárosokat, Moszkvát és Leningrádot. A kommunizmus hatalmas b?neinek élén álló zsidók listája végtelen. Meg kell mondani, és meg kell ismételni: zsidó hivatalnokok és zsidó kínzók felel?ssége hatalmas ebben a tragédiában. A "tökéletes világ", melyet kif?ztek, az els? pillanattól kezdve rémálom volt az orosz lakosság számára. Csak 1948-tól kezdett a zsidó szellemi elit eltávolodni a sztálinista kormánytól, és ez csak azért, mert Sztálin anticionista kampányba kezdett, azaz bizonyos cionista-párti vezet?ket eltávolított vezet? állásaikból.

A vitathatatlan zsidó b?nösséget a bolsevizmus hatalmas b?neiben ma rendszeresen leöblítik a memórialyukba (A

kifejezés Orwell 1984 regényéb?l származik). Alexander Szolzsenyicin 2002-ben megjelent könyve "Két évszázad együtt", mely a 11 évig a bolsevik gulágban szenved? Nobel-díjas író könyve, haraggal ír arról, hogy zsidó értelmiségek ma sem vállalják faji felel?sségüket keresztények millióinak lemészárlásáért. Szolzsenyicin korunk zsidóit is vádolja, akik áldozatként pózolnak egy szerintük "antiszemita" bolsevik kormány idején, amikor valójában a kormány többségében zsidókból állt, és a legkegyetlenebb üldöz?k és rendszeremberek zsidók voltak.

Ez a szelektív emlékezethiány szükséges olyan emberek számára, akik szüntelenül "ártatlanságukat" hajtogatják minden provokatív akcióban, melyet folyamatosan látunk írásaikban, például a 2003 áprilisi Izrael c. újságban, amely az els? izraeli havilap francia nyelven, egy bizonyos André Darmon a következ?ket írja: Egy zsidó vagy egy gyerek megölésekor Isten sír, mert (a zsidóban) megöljük az általános etika és b?ntelenség visel?jét.
Nem kevesebbet ír!

Mivel elméjüket arra állítják be, hogy ?k mindig teljesen ártatlanok, nem képesek a felel?sség vállalására semmiféle b?nükért vagy aljasságukért. A zsidók csak áldozatok, "b?nbakok" egy rossz és ellenséges világban. De a messiás hamarosan megbünteti a "b?nösöket" és visszaadja Izrael áldozatnak használt fiainak teljes jogukat.

Az Izrael magazin ugyanebben a számában egy bizonyos Frederick Stroussi elmondja, hogy a nemzetiszocialista kormány rosszabb volt, mint Sztálin rendszere. Idézte a kegyetlenségeket, melyeket szerinte SS-emberek követtek el. Például megtanuljuk Stroussitól, hogy a lett SS-ember, Cukur hobbija az volt, hogy zsidó csecsem?ket dobott fel és fejükbe l?tt, mint az agyaggalamb-lövészeten. Más történeteket is leír, melyek szerint SS-emberek gyerekeket meger?szakoltak, miel?tt megölték ?ket. A II. világháború nyilvánvalóan megihlette Izrael gyerekeinek termékeny fantáziáját.

Vagy ezek az elképzelések megint csak a zsidó "kivetítési" szindróma esetei, azaz rendszeresen másokat vádolnak saját b?neik elkövetésével, rendszeres önkép-bemutatási eljárásuk keretében, jelszavuk: mindig támadj! Ismeretes, noha a média soha nem említi, hogy sok zsidó és rabbijaik hódolnak a pedofília csúf b?nének (lásd: Psychanalyse du Judaisme, 2007).

Gyerekgyilkosságok inkább zsidó különlegességek, mint az SS-elme jellemz?i. Ariel Toaff, az izraeli Bar Ilan egyetem professzora, Róma volt f?rabbijának a fia ezt alátámasztotta 2007 februárjában 147 oldalas "Véres húsvét" cím? m?vében leír néhány rituális gyilkosságot, melyeket askenázi (kelet-európai) zsidók követtek el.

Érzelmi törékenység

Nekünk kívülállóknak tehát meg kell értenünk, hogy a zsidók szenvedése senki máséval nem mérhet? össze. Következésképpen föl kell háborodnunk, mint nekik, mikor egy komoly történész, mint Stephane Courtois, ezt állítja híres könyvében, a Kommunizmus fekete könyvében: "Egy ukrán kulák gyermekének halála, akit a sztálinista kormány akarattal halasztott éhen, éppen olyan fontos, mint egy zsidó gyerek halála a varsói gettóban." Ezek az egyszer? szavak annyira provokálják Frederic Strousst, hogy elmondja, megdöbbentette ez a támadás. Véleménye szerint egy ilyen támadás "megvetend?" és közönséges támadás Izrael ellen: "Mit keres itt ez az összehasonlítás?" írja. "Miért kell egy zsidó gyerek lemészárlását használni arra, hogy ilyen alattomos, hamis és gy?lölköd? híresztelést terjesszünk, hogy a zsidók felülmúlnak áldozatokat illet?en minden totális rendszert, és a figyelmet csakis maguk számára akarják fönntartani?"

A cikk írója, ahogy észrevesszük, dühösen és teljesen aránytalanul reagál Stephane Courtois mérsékelt és biztosan jogos észrevételére. Stroussi bemutatja "a frusztráció nagy intoleranciáját", amely annyira jellemzi a zsidó értelmiségit. Az ilyen reakciók nyilvánvalóan nem "normálisak".

Megjegyezzük, hogy az Izrael újság a zsidó közösség számára tervezett havi újság, ezért nem lehet Frederick Sroussit azzal vádolni, hogy a goj olvasóknak hazudik, vagy elrejti a gojok el?l a bolsevizmus igazi mivoltát és eléjük festi az SS állítólag gonosz kegyetlenségét. Szövege nem hamis dialektika, ahogy antiszemiták állítanák, de itt, ebben a zsidóktól zsidóknak szóló újságban egymás között mutatja be lelkük alapvet? lényegét:
- Mi mindig ártatlanok vagyunk
- A zsidók értékesebbek bárki másnál

Egy "antiszemita támadás" néha nem érti a zsidó önazonosságot, és el?re megfontolt aljasságot gyanít ott, ahol mély egzisztenciális aggodalom van, amelyet mélyen hibás lelki m?ködés hoz létre.

Hisztérikus nép

A zsidók soha nem merték megközelíteni a tükröt, melyet a freudi pszichoanalízis állít el? bels? életükr?l, egy prizma, melyen keresztül a zsidók azt állítják, hogy az emberiséget látják, de amely közelebbr?l nézve sokkal inkább a zsidóság speciális neurózisait mutatja be. A pszichoanalízis ugyanúgy, mint a marxizmus, zsidó "tudomány", a zsidó elme terméke. Ezért logikus annak keresése, hogy hogyan felel meg a zsidó különlegességeknek ez a freudi "fölfedezés".

A válasz eredetileg nem volt nyilvánvaló az író számára, és sokféle könyvek százait kellett elolvasni, melyeket többnyire zsidók írtak ahhoz, hogy meglássa, hogy a vérfert?zés a zsidó kérdés központi kérdéseinek egyike, és nem elméleti dolog.

Zsidó anyák szeretik fiaikat, mint ismeretes, de a kifejezett vérfert?zés egy jól ismert elmebaj gyökerében van, olyan elmebaj, mely el?szeretettel támad meg zsidókat, a "hisztéria". A vérfert?zés hamar érdekelni kezdte Freudot, amikor elméleteit kifejlesztette. A párhuzamok a zsidóság és a hisztérikus patológia között egész természetesek.

Ismeretes, hogy a zsidók közt gyakori tünetek: hisztéria, depresszió, befelé fordulás, kóros felejtés, manipulálás, patologikus hazudozás, kétérték? azonosság, prófétikus csalás, nemi eltévelyedés stb. A hisztériában minden zsidó tünet megtalálható.

Freud, a h? zsidó egy közösség jellemz?it az emberiségre vetítette ki. Valójában nem Ödipusz-komplexus, hanem Izrael-komplexus (az összes zsidó Izrael, nemcsak a közel-keleti állam) van. Valójában úgy t?nik, hogy a zsidók nem kívánják a vérfert?zés témáját a családon belül megvitatni. Másfel?l a pszichiáterek úgy vélik: "A hisztérikus n? annyira gyereket akar saját apjától vagy orvosától, hogy meggy?zi magát arról, hogy terhes, és így 'ideges terhességet' fejleszt ki."

Érdekes, hogy minden zsidó író ugyanazt a kifejezést használja a messiás jövetelére, a messiás "szállítását". Az egész zsidó közösség, ezt meg kell értenünk, "Isten felesége" (a kabbalista sekinája), aki valamikor megszüli a messiást, és így az egész zsidóság "ideges terhességben" szenved, ami hasonlít az ideges n? képzelt terhességéhez.

Karl Kraus ausztriai zsidó író, akinek a véleménye nem egyezett Freudéval, ezt írta gúnyosan: "A pszichoanalízis az az elmebetegség, amelynek állítólag a gyógyszere", de a helyes és legjobb formula a következ? szavakkal fejezhet? ki: "A zsidóság az a betegség, amelyet a pszichoanalízis szándékozott meggyógyítani."

A nemi forradalom

Freud után más zsidó gondolkodók jöttek, akik szimbiózist hoztak létre a freudi elv és a marxizmus között. Wilhelm Reich és Herbert Marcuse nemi forradalmat javasolt a patriarchális család megszüntetésére és a "szabadszerelem" felszabadítására. Elméletük az 1968. májusi diákforradalmak egyik alappillére volt. Az 1970-es években a freudo-marxizmus új hulláma indult el, vezéralakjai zsidó n?k voltak, mint Gisele Halimi és Elisabeth Badinter Franciaországban és Bella Abzug, Betty Friedan és Gloria Steinem az USA-ban.

Az id? múlásával egyre újabb zsidók inspirálta törvények jelentek meg a család szétzüllesztésére. Franciaországban a Neuwirth javasolta törvény 1967-ben legalizálta a terhesség-elleni pirulát, 1970-ben jött az apa mint családf? szerepének megszüntetése, 1974-ben a válás közös megegyezéssel, majd az abortuszhoz való "jog" 1975-ben, melyet Simone Veil "holokauszt-túlél?" javasolt. Pornómozik hulláma kísérte a családi értékek bomlasztását. Itt ki kell mondanunk, hogy zsidó tulajdonosok és rendez?k nagyon fontos szerepet játszanak a szexfilm-iparban. Ezzel egyid?ben a freudi biszexualitás elve is el?re tört a nyílt "homokos büszkeség" és homoszexualitást dics?ít? rendezvényeken.

Háborús gépezet az emberiség ellen

Ténylegesen az erkölcsi "fölszabadítás" egyetlen kézzelfogható eredménye a fehér ember rendszeres demoralizálása és b?nösként való beállítása, akit filmek, irodalom és történetek folyamatosan azzal vádolnak, hogy ? a bolygó betegségeinek és a Nyugat összeomlásának okozója. Az egyenl?sdi a zsidóság akarata szerint megszüntet minden faji különbséget és azonosságot és ezek lassú tönkremenését okozza.

Yitzhak Attia, a Jad Vasem Holokauszt intézet francia nyelv? szemináriumainak vezet?je ezt írta magáról az Izrael

magazin említett kiadásában: "Még ha az értelem mondja, s?t minden erejével kiáltja a harc értelmetlenségét a kis jelentéktelen izraeli nép (értsd: a világzsidóság, nem csupán "Izrael állam") és a világ többi népe között... mely abszurdnak, zavarosnak és gyalázatosnak t?nik, mi csatát vívunk Izrael és a népek között- és ez csakis népirtó és teljes lehet, mivel az identitásaink harcolnak egymással."

Helyesen olvasta: A harc a zsidóság és a többi nép között csakis "népirtó és teljes" lehet. A "béke" Izraellel sem többet, sem kevesebbet jelent, mint "népirtást", ez az emberiség kiirtásának biztosítéka - kivéve azokét, akiknek megengedik, hogy kultúra, múlt és hagyományok nélküli rabszolgaként éljenek.

Az ördög semlegesítése

Kérdés, hogy lehet-e a judaizmus agresszív voltát semlegesíteni, hogy megvédjük az emberiséget annak szörny?ségeit?l, olyan borzalmaktól, melyek túlszárnyalhatják a pszichoanalízist, a marxizmust és a globalizmust. El?ször is tisztában kell lennünk a tényekkel: a kölcsönös félreértések évszázadai után az antiszemita keresztények, a mohamedánok és Hitler sem volt képes megoldani a zsidó kérdést. Tény, hogy a zsidók számban növekszenek és éltetik gy?löletüket a világ többi népe iránt. Ez a gy?lölet alapvet? túlélésük számára és lelki genetikájukhoz. Ez tette lehet?vé számukra, hogy összefogjanak a közös ellenség ellen, míg más civilizációk elt?ntek.

A rabbik a maguk részér?l mindent megtettek, hogy génjeik zsidók maradjanak. Még egy hitehagyott zsidó is zsidó marad, ezért teljesen fölösleges megkísérelni elhagyni a zsidó börtönközösséget. A zsidóság tényleg börtön. Az az állítás, hogy egy zsidó nem képes megsz?nni zsidó lenni, a zsidóság túlélésének érdekében m?ködik.

Feladatunk, hogy elszállásoljuk ezeket a betegeket magunk között, mivel a zsidók nem annyira gonoszak, mint inkább betegek, akiket meg kell gyógyítani.

A zsidókat egyenként és komolyan kell szeretni ahhoz, hogy kiszabadítsuk ?ket börtönükb?l. Csak akkor szabadulnak meg az ?ket fogva tartó kultusztól, és attól a veszélyt?l, amelybe az emberiséget akarják belerángatni.

Csak akkor leszünk szabadok egyszerre mindannyian, ha megszabadulnak a belsejükben lev? ördögt?l, amely az egész emberiséget fenyegeti.

www.antidogma.hu

Ajánló